

Succesvolle bemiddelingen

HOOFDSTUK
6

Succesvolle bemiddelingen

Na bemiddeling door de Ombudsman Pensioenen aanvaarding van overmacht bij controle verblijfsvoorwaarde IGO

DOSSIER 41025

De feiten

Mevrouw Rezaei¹ geniet een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) en meldt bij de Federale Pensioendienst dat zij op familiebezoek naar Iran gaat. Bij de boeking van haar reis houdt zij rekening met de verblijfsvoorwaarde IGO.

Op 16 september 2024 meldt mevrouw Rezaei aan de FPD dat zij gedurende de periode 17.09.2024 – 01.10.2024 naar Iran zou reizen. Omdat zij ook reeds gedurende de periode 11.06.2024 – 28.06.2024 in het buitenland had verbleven, bereikte zij hierdoor exact het maximaal aantal dagen (nl. 29 dagen) dat er in het buitenland kon verbleven worden zonder een impact op de uitbetaling van de IGO.

Mevrouw nam op 10 oktober 2024 contact op met de FPD, waarbij zij meldde dat zij pas op 8 oktober 2024 had kunnen terugkeren naar België. Er werd hierbij verwezen naar de raketaanvallen van Iran op Tel Aviv (Israël), waardoor alle vluchten op 1 oktober 2024 (waaronder haar eigen vlucht) werden geannuleerd. Zij gaf aan dat er hierdoor pas op 8 oktober 2024 een nieuwe terugvlucht beschikbaar was en dat zij bijgevolg pas dan naar België kon terugkeren. Als bewijs werd er een kopie van het afgestempelde internationaal paspoort, het initiële e-ticket voor de terugvlucht en het herboekte e-ticket voor de terugvlucht aan de pensioendienst evenals een vluchtschema waarop bevestigd werd dat de vlucht had plaats gevonden overgemaakt.

Zij kan er niet mee instemmen dat, ondanks deze informatie, op 18 oktober 2024 toch een schuld betekend werd van 1.386,69 EUR. De pensioendienst was immers van mening dat mevrouw Rezaei zonder geldige reden het maximale aantal dagen in het buitenland had overschreden en vorderde dan ook het IGO-bedrag voor de maand oktober 2024 (de maand van overschrijding van het toegelaten aantal dagen in het buitenland) terug.

Ondanks verschillende nieuwe contacten (telefonisch en via e-mail) met de pensioendienst, waarbij mevrouw de situatie telkens duidelijk uitlegde en nogmaals het bewijs van haar geannuleerde vlucht voorlegde, weigerde de pensioendienst de terugvordering te annuleren. Er werd aan mevrouw Rezaei meegedeeld dat de annulering van haar vlucht geen uitzonderlijke situatie betrof.

Mevrouw diende uiteindelijk een verzoek tot kwijtschelding bij de Raad voor uitbetaling van de voordelen (RUV) in. Ook hier werd haar verzoek afgewezen, waardoor de schuld bleef behouden. De Raad wijzigde wel haar afbetalingsplan, gelet op de financiële situatie. De maandelijkse inhouding van 10% op het totale bedrag (= 157,18 EUR) werd verminderd tot 50 EUR.

Mevrouw Rezaei contacteerde de Ombudsman Pensioenen.

Bedenkingen

Mevrouw Rezaei heeft sinds 1 mei 2020 recht op een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO).

¹ Alle namen van de klagers in dit jaarverslag zijn fictief.

Aan het genot van de IGO zijn een aantal voorwaarden verbonden, waaronder de verblijfsvoorwaarde. De wetgeving betreffende de IGO en het verblijf in het buitenland vindt men in artikel 42 van het KB 23 mei 2011 §1:

“De inkomensgarantie is slechts betaalbaar voor zover de gerechtigde zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft. Hiervoor moet de gerechtigde zijn hoofdverblijfplaats in België hebben en er bestendig en daadwerkelijk verblijven. Met het oog op de betaling van de inkomensgarantie wordt met bestendig en daadwerkelijk verblijf in België gelijkgesteld:

- *1° het verblijf in het buitenland gedurende ten hoogste negenentwintig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar;*
- *2° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, ten gevolge van een toevallige en tijdelijke opname in een ziekenhuis of een andere instelling voor zorgverstrekking;*
- *3° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het Beheerscomité van de Federale Pensioendienst hiertoe de toelating heeft verleend.*
- *4° de kalenderdag van vertrek vanop het Belgisch grondgebied en de kalenderdag van terugkeer uit het buitenland naar het Belgisch grondgebied.”*

De wetgeving legt duidelijk de contouren vast van een eventueel verblijf in het buitenland.

Uit het dossier van mevrouw Rezaei blijkt dat zij in het verleden al naar het buitenland is geweest en dat zij hierbij de voorwaarden correct heeft opgevolgd.

Door de start van de oorlog tussen Iran en Israël, kan zij niet tijdig naar België terugkeren omdat alle vluchten zijn opgeschort.

De IGO-wetgeving voorziet slechts in twee mogelijkheden om het verblijf van 29 dagen in het buitenland te overschrijden², met name:

- bij een toevallige en tijdelijke opname in het ziekenhuis of andere instelling voor zorgverstrekking
- bij een uitzonderlijke omstandigheid, op voorwaarde van akkoord van het Beheerscomité.

De Ombudsman Pensioenen moet vaststellen dat in casu geen van beide situaties van toepassing was.

De overschrijding van de toegelaten termijn van 29 dagen in het buitenland betrof daarentegen een overmachtssituatie. Het Hof van Cassatie stelde in zijn arrest van 22 februari 2010 immers dat er sprake is van overmacht wanneer een gebeurtenis zich voordoet buiten de wil van de persoon die deze niet kon voorzien of vermijden.

De situatie waarin mevrouw zelf was verzeild geraakt was een gebeurtenis die voldoet aan deze definitie. Het betrof immers een annulatie van de vlucht wegens de mogelijke start van de oorlog die haar verhinderde tijdig naar België terug te keren. Een snelle opzoeking op het internet, waar terug te vinden is hoe verschillende media (waaronder de VRT) berichtten over het begin van oorlogssituatie in Israël, toont meteen de ernst van de situatie aan. Daarnaast zijn er ook meerdere berichtgevingen over uitgestelde vluchten terug te vinden, net als adviezen van de Europese luchtvaartautoriteit EASA om het Iraanse luchtruim te mijden.

Mevrouw Rezaei had hieraan geen enkele schuld. De situatie was onvoorzienbaar en leidde tot de absolute onmogelijkheid tot nakoming van de wetgeving op de niet-overschrijding van de maximumtermijn van verblijf in het buitenland teneinde de betaling van de IGO te behouden.

Het begrip overmacht toegepast bij een overschrijding van de maximumtermijn van verblijf in het buitenland van een IGO-genietter werd al in ons Jaarverslag van 2017 (p.59) besproken. Destijds werd verwezen naar een arrest van het Arbeidshof van Brussel van 19 november 2011. Dit arrest stelde dat de gepensioneerde die een IGO geniet, beroep kan doen op “overmacht” in geval van onvrijwillige verlenging van zijn verblijf in het buitenland. Dit arrest stelde dat de artikelen 14, § 2 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en 42, § 1, lid 1, 1° van het koninklijk

² Artikel 42 §1 2° en 3° van het KB van 23 mei 2001

besluit van 23 mei 2001 houdende algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen de bevrijdende werking van de overmacht niet uitsluiten.

In het arrest van het Hof van Cassatie van 24 oktober 2022 bevestigt het Hof dat overmacht kan rechtvaardigen dat het verblijf in het buitenland van een IGO-gerechtigde de door de wetgeving bepaalde maximumduur (lees 29 dagen) overschrijdt en dus de opgelijste uitzonderingsmaatregelen in artikel 42 §1 van het KB 23 mei 2001 de bevrijdende werking van de overmacht niet uitsluit.

Dit arrest toont opnieuw aan dat de burger bij de FPD overmacht kan inroepen om zijn IGO niet te verliezen, indien hij zich in een situatie bevond waarbij de wettelijke periode van 29 dagen in het buitenland werd overschreden. Hierbij dient evenwel aangetoond te worden dat de situatie buiten de wil van de burger is gebeurd, waarbij hij de situatie niet kon voorzien of vermijden.

De Ombudsdienst Pensioenen heeft dan ook op 4 juni 2025 aan de Federale Pensioendienst gevraagd om met deze overmachtssituatie rekening te houden en de terugvordering te annuleren, gezien de wetgeving in de mogelijkheid voorziet om een menselijke beoordeling van de situatie te maken.

Conclusie

De pensioendienst antwoordde reeds op 5 juni 2025 dat hij op het verzoek van de Ombudsman ingaat. De FPD bevestigde de schuld te annuleren en het bedrag dat reeds bij mevrouw Rezaei werd ingevorderd terug te betalen. Temeer omdat er evenmin twijfel bestaat over de feiten die op die specifieke dagen hebben plaatsgevonden

Als verklaring voor het instellen van de terugvordering haalde de FPD aan dat het initieel niet duidelijk was dat mevrouw Rezaei omwille van oorlogsomstandigheden niet tijdig naar België kon terugkeren. Doch vinden we in het pensioendossier van mevrouw Rezaei al vanaf de eerste melding op 10 oktober 2024 dat zij had aangegeven dat de raketaanvallen op Israël de oorzaak waren van haar verlengd verblijf in Iran. Dit heeft zij nadien nog verder verduidelijkt. Er waren duidelijk voldoende elementen en indicaties in het dossier aanwezig op basis waarvan de pensioendienst de situatie als een overmachtssituatie kon kwalificeren.

Moeten weten dat de pensioendienst een fout gemaakt heeft is niet hetzelfde als bedrog plegen

DOSSIER 41104

De feiten

De heer De Jager klaagde bij de Ombudsdienst Pensioenen over de terugvordering die hij van de FPD ontvangen had. Hij genoot op de ingangsdatum van zijn pensionering, zijnde september 2023, een rustpensioen als werknemer ten bedrage van 185,26 euro bruto, een rustpensioen als zelfstandige van 106,18 euro bruto en een overheidspensioen van 2.630 euro bruto.

Betrokkene ontving door een administratieve fout van de FPD sinds aanvang van zijn pensionering (september 2023) tweemaal de uitbetaling van zijn overheidspensioen. De heer De Jager ontving daardoor netto 3. 218,07 euro per maand.

Op de terugvorderingsbeslissing van 10 juni 2025 werd vermeld dat betrokkene het ten onrechte genoten ambtenarenpensioen vanaf de ingangsdatum moest terugbetalen.

Tevens werd er vermeld en wij citeren: “De ten onrechte uitgevoerde betalingen werden gedaan in strijd met de geldende voorschriften en voorwaarden die van toepassing zijn op uw pensioenovereenkomst. Volgens de artikelen 5.133 en 5.134 van de wet van 28 april 2022 betreffende de “Verbintenissen” van het Burgerlijk Wetboek betreft het hier een onverschuldigde betaling van uw pensioen.”

Er werd vermeld dat de vijfjarige verjaringstermijn werd toegepast. In de schuldnotificatie werd hiervoor verwezen naar artikel 59 §2 van de wet van 24 december 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1976-1977 om de toegepaste verjaringstermijn van drie jaar te onderbouwen.

Bijgevolg werd het volledige bedrag aan onterecht dubbele uitbetalingen van het ambtenarenpensioen teruggevorderd.

De heer De Jager was het hiermee niet eens en na tevergeefs via zijn gevolmachtigde dit te hebben gemeld bij de FPD diende hij via een gevolmachtigde een klacht in bij de Ombudsman Pensioenen.

Bedenkingen

De Ombudsman Pensioenen onderzocht de klacht en kwam tot volgende vaststellingen:

In de schuldnotificatie werd verwezen naar artikel 59 §2 van de wet van 24 december 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1976-1977 om de toegepaste verjaringstermijn van drie jaar te onderbouwen. De tekst van deze bepaling luidt als volgt:

“De in § 1 vastgestelde termijn wordt tot drie jaar opgevoerd indien de onverschuldigde sommen werden verkregen:

1° door bedrieglijke handelingen of door valse of bewust onvolledige verklaringen;

2° als gevolg van het niet-afleggen, door de schuldenaar, van de verklaring van wijziging van burgerlijke stand die is voorgeschreven door een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling of die volgt uit een vroeger aangegane verbintenis;

3° als gevolg van het feit dat het werkelijke bedrag van de in de artikelen 123, 125, § 2, 1°, of 137 bis, van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, bedoelde inkomsten verschillend is van het bedrag dat in aanmerking werd genomen op basis van de door betrokkene afgelegde verklaringen.”

Kortom de FPD had de driejarige verjaring toegepast (dat over een vijfjarige verjaring gesproken werd betreft vermoedelijk een administratieve onnauwkeurigheid: in het verleden bedroeg de verjaringstermijn waarnaar verwezen wordt in artikel 59 §2 van de wet van 24 december 1976 immers vijf jaar).

Het is niet meer dan logisch dat de dubbele betaling van het ambtenarenpensioen voor de toekomst werd stopgezet.

Dat er een terugvordering werd opgemaakt is tevens zeker te rechtvaardigen.

In artikel 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde staat immers het volgende:

“Wanneer vastgesteld wordt dat de beslissing aangetast is door een juridische of materiële vergissing, neemt de instelling van sociale zekerheid op eigen initiatief een nieuwe beslissing die uitwerking heeft op de datum waarop de verbeterde beslissing had moeten ingaan, onverminderd de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake verjaring.

Onverminderd de toepassing van artikel 18, heeft de nieuwe beslissing, indien de vergissing aan de instelling van sociale zekerheid te wijten is, uitwerking op de eerste dag van de maand na de kennisgeving ervan, als het recht op de prestatie kleiner is dan het aanvankelijk toegekende recht.

Het vorige lid is niet van toepassing indien de sociaal verzekerde weet of moest weten, in de zin van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, dat hij geen recht heeft of meer heeft op het gehele bedrag van een prestatie.”

Kort samengevat: indien de onterechte uitbetaling van het pensioen te wijten is aan een fout van de pensioenadministratie mag er geen terugvordering uitgevoerd worden tenzij de gepensioneerde wist of moest weten dat de pensioendienst een fout gemaakt heeft.

Een gepensioneerde die een overheidspensioen van aanvankelijk 2.630 euro bruto dubbel krijgt uitbetaald kan immers niet verdedigen dat hij niet wist of moest weten dat hij geen recht had op het volledige pensioenbedrag dat aan hem uitbetaald was.

Doch tevens wordt voor de toepassing van de verjaringstermijn verwezen naar §2 van artikel 59 wet van 24 december 1976 verwezen. In casu dient het eerste punt van §2 afgetoetst te worden (vermits de punten 2 en 3 niet van toepassing kunnen zijn). Er dient dus sprake te zijn van bedrieglijke handelingen. Weten of moeten weten dat er een fout gemaakt is door de pensioendienst volstaat niet om de 3-jarige verjaringstermijn toe te passen.

Wat onder bedrog dient verstaan te worden kan teruggevonden worden in het Burgerlijk Wetboek, Art. 5:35:

“Bedrog is alleen dan een nietigheidsgrond indien een partij werd misleid door kunstgrepen die haar medecontractant opzettelijk heeft aangewend.

Een kunstgreep kan bestaan uit het opzettelijk achterhouden van informatie waarover men beschikt en die men diende mee te delen overeenkomstig artikel 5:16 (De partijen verstrekken elkaar tijdens

de precontractuele onderhandelingen de informatie die de wet, de goede trouw en de gebruiken, in het licht van de hoedanigheid van de partijen, hun redelijke verwachtingen en het voorwerp van het contract, hen opleggen te geven.).

Bedrog is een nietigheidsgrond, ongeacht of de dwaling ten gevolge van dat bedrog verschoonbaar is. Bedrog wordt niet vermoed, maar moet worden bewezen.”

Met andere woorden, om bedrog als grond aan te nemen om de verjaringstermijn van 6 maanden naar drie jaar te brengen, signaleerde de Ombudsman Pensioenen aan de FPD dat de pensioendienst dan moet aantonen dat de heer De Jager bedrieglijke handelingen gepleegd had. Dit vergt juridisch het bewijs van een intentioneel element.

De Ombudsman Pensioenen ondervroeg de heer De Jager over deze situatie. De heer de Jager deelde aan de Ombudsman Pensioenen mee dat hij pensioenrechten opgebouwd heeft zowel als ambtenaar, als werknemer en als zelfstandige. Hij heeft voor elk van deze hoedanigheden een afzonderlijk pensioenbeslissing ontvangen met daarop een brutobedrag vermeld. Deze pensioenen worden maandelijks samen uitbetaald in een nettobedrag. Betrokkene beweerde niet zo goed te weten hoeveel een bruto pensioenbedrag netto oplevert. Daarenboven verklaarde de heer De Jager vroeger professionele voetballer te zijn geweest: hij was er niet van op de hoogte hoeveel pensioen hij voor deze carrière opgebouwd had. Hierdoor verklaarde de heer De Jager te menen dat het pensioenbedrag weliswaar hoog was, maar door het feit dat hij ook profvoetballer geweest was het pensioenbedrag vermoedelijk wel terecht zo hoog was.

Ondanks de verklaring van de heer De Jager meent de Ombudsman Pensioenen dat hij moest weten dat er een fout gemaakt is door de pensioendienst. Doch dit is niet hetzelfde als bedrog plegen. Dit element is volgens de Ombudsman Pensioenen niet aanwezig.

Conclusie

De Ombudsman Pensioenen meldde dan ook aan de FPD dat volgens hem artikel 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde correct was toegepast doch dat er geen sprake was van bedrog waardoor de verjaringstermijn van 6 maanden in plaats van 3 jaar dient toegepast te worden.

De Federale Pensioendienst verklaarde zich akkoord om een verjaringstermijn van 6 maanden toe te passen waardoor de pensioenschuld van 49.085,50 € naar 15.017,32 € verminderde.

Na bemiddeling door Ombudsman Pensioenen wel toekenning van een ambtenarenpensioen daar de gepensioneerde niet veroordeeld was tot de hoogste tuchtstraf in zijn ambtenarenstatuut

DOSSIER 40864

De feiten

De heer Daniels neemt met de Ombudsdienst Pensioenen telefonisch contact op. Hij meldt ons dat hij 24 jaar bij het leger gewerkt heeft waarna hij ontslag heeft gekregen. Hij werd ook veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Omdat hij via mypension vaststelde dat hij zo’n 1.900 euro zou ontvangen vroeg hij zijn pensioen aan vanaf 1 mei 2025. Uit de beslissing van de FPD bleek dat hij zo’n 300 euro minder zou ontvangen. Hij heeft enkel recht op een pensioen in de werknemersregeling. In dit pensioen zijn ook zijn diensten bij het leger opgenomen. Zijn pensioenrechten als ambtenaar verliest hij door zijn ontslag.

Betrokkene begrijpt dit alles niet en wenst nazicht van zijn dossier en meer duidelijkheid hoe het kan dat zijn pensioenbedrag zoveel lager ligt. Hij voelt zich trouwens ook drie keer gesanctioneerd: veroordeling met boete, ontslag en nu afname van zijn pensioenrechten.

Bovendien wil hij zijn pensioen uitstellen nu dat zijn pensioenbedrag veel lager ligt. Hij weet niet of de FPD hierop zal ingaan.

Bedenkingen

Een eerste stap voor de Ombudsman Pensioenen is het nagaan van de gegevens die in het elektronisch dossier van betrokkene bij de FPD beschikbaar zijn.

Wij stellen vast dat de FPD naar aanleiding van zijn pensioenaanvraag het pensioendossier onderzocht voor ingangsdatum 1 mei 2025. Ingevolge dit onderzoek nam de FPD openbare sector op 11 april 2024 de beslissing dat de heer Daniels geen recht had op een pensioen in de openbare sector omdat zijn loopbaan in de openbare sector beëindigd werd op 9 januari 2009 op basis van de zwaarste tuchtsanctie, met name het ontslag van ambtswege.

Bijkomend was in het dossier nog terug te vinden dat de heer Daniels destijds veroordeeld was door de Rechtbank en een gevangenisstraf kreeg opgelegd.

De FPD nam vervolgens op 10 juni 2024 de beslissing in de regeling voor werknemers waarin ook zijn diensten in de openbare sector werden in aanmerking genomen. Het feit dat hij geen recht meer had op een pensioen in de openbare sector verklaarde het verschil in bedrag tussen de gegevens in mypension en deze in de pensioenbeslissing.

Gelet op deze beslissing van de FPD nam de heer Daniels op 10 september 2024 telefonisch met de FPD contact op. Hij vroeg om zijn pensioen uit te stellen gelet op het veel lagere pensioenbedrag. Wij vinden in het dossier niet meteen een bevestiging van het uitstel van het pensioen.

Wij stellen vast dat de heer Daniels op het moment van zijn telefonisch contact zijn twijfel over de correctheid van de beslissing van de FPD niet meldde aan de FPD. Nochtans blijkt uit ons onderzoek dat net het al dan niet recht hebben op een pensioen in de openbare sector het cruciale gegeven is in dit dossier.

Op basis van artikel 46, §1 tot 3 Wet 15 mei 1984 houdende de harmonisering in de pensioenregelingen kan een pensioen in de openbare sector worden toegekend. Doch paragraaf 4 voorziet in uitzonderingen door te bepalen dat er geen pensioen in de openbare sector kan toegekend worden in volgende gevallen: *“1° op de personen van wie de diensten werden beëindigd als gevolg van de zwaarste in hun statuut bepaalde tuchtstraf of, indien ze geen statuut hebben of indien geen tuchtregeling erin is opgenomen, ten gevolge van een ontslag om een dringende reden waardoor ze hun betrekking zonder opzeggingstermijn, noch opzeggingsvergoeding verloren, voor zover dit ontslag, indien het gerechtelijk werd betwist, geldig werd verklaard door de bevoegde rechtbanken en geen enkele schadeloosstelling aan de betrokkene werd toegekend; “2° op de militairen die verplicht werden het leger te verlaten ten gevolge van de artikelen 19, 31, 32 of 33 van het Strafwetboek of van artikel 5 van het Militair Strafwetboek.”*

Bovendien heeft ook de veroordeling tot een criminele straf het verval van het pensioen in de openbare sector of van het recht om het te ontvangen tot gevolg.³

De interventie van de Ombudsman Pensioenen was tweërlei.

Ten eerste was het belangrijk om zekerheid te bekomen over de ingangsdatum van het pensioen. Gelet op het feit dat betrokkene aan zijn pensioen had verzaakt vanaf de ingangsdatum mocht het pensioen in mei 2025 niet uitbetaald worden. De FPD bevestigde ons dat het pensioen op 1 mei 2025 niet zou betaald worden.

Ten tweede blijkt dat wat betreft het al dan niet recht hebben op een pensioen als ambtenaar uit het onderzoek van de Ombudsdienst Pensioenen dat er geen gegeven in het elektronisch dossier te vinden was waaruit bleek dat de FPD aan de werkgever vroeg wat de reden van ontslag was. Daarenboven vinden wij in het dossier geen melding van de werkgever dat betrokkene de zwaarste tuchtsanctie kreeg opgelegd. Toch oordeelde de FPD op basis van het ontslagbesluit dat de heer Daniels zijn pensioenrechten in de openbare sector verloor.

Bovendien vonden wij in het dossier ook geen bevestiging dat de aan de heer Daniels opgelegde strafmaat een criminele straf betrof.

Bijgevolg vroegen wij aan de FPD om het dossier te heronderzoeken.

Conclusie 1

De heer Daniels bleek nooit veroordeeld te zijn tot een criminele straf.

³ Artikel 49 Wet 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen

Het ontslag van ambtswege van betrokkene leidt tevens niet tot het verlies van het recht op pensioen. Voor de volledigheid vermelden wij hier nog dat het ontslag van ambtswege zoals opgelegd aan de heer Daniels in oudere wetgeving die niet meer van toepassing is wel tot het verlies van het recht op een pensioen in de openbare sector leidde. Het is dus mogelijk dat dit voor een zekere verwarring en verkeerde conclusie bij de FPD had geleid.

Dat het pensioen in de openbare sector geweigerd werd betreft meer dan waarschijnlijk een punctuele fout.

Wij zijn evenwel van mening dat een weigering van een pensioen een doorgedreven onderzoek en controle vereist. Dergelijke beslissingen hebben immers een grote impact op betrokkene, emotioneel maar zeker ook financieel.

Het is immers omwille van het financiële verlies dat betrokkene aan de FPD had gevraagd om zijn pensioen uit te stellen.

De heer Daniels heeft uiteindelijk in september 2025 aan de FPD verklaard dat hij vanaf 1 augustus 2025 geen inkomsten meer had. De FPD heeft bijgevolg zijn pensioenen toegekend vanaf 1 augustus 2025. Hij had ondertussen verder zijn vervangingsinkomen ontvangen. Omdat hij in augustus 2025 nog een vervangingsinkomen had ontvangen, worden de achterstallen voor de maand augustus 2025 aan de mutualiteit betaald. Vanaf september 2025 ontvangt hij, mits nog een kleine reservatie voor terugbetaling aan de mutualiteit, zijn pensioen.

Door het verlies van zijn pensioen in de openbare sector zou de heer Daniels een bedrag in de werknemersregeling hebben kunnen bekomen van 1.768 euro bruto per maand. Door de toekenning van het pensioen in de openbare sector, dat 1.624 euro bruto bedraagt werd het pensioen in de werknemersregeling herleid tot 727 euro bruto. De heer Daniels heeft in totaal zo'n 580 euro bruto per maand meer inkomsten.

Conclusie 2

Bij elk contact van een gepensioneerd of toekomstig gepensioneerd met de pensioendienst is een grondige analyse van de situatie noodzakelijk. Dit geldt ook bij een telefonisch contact.

Het is uiterst belangrijk om proberen te achterhalen wat de achterliggende reden van een vraag zou kunnen zijn. Hier was de vraag van betrokkene om uitstel van het pensioen ingegeven door het lagere bedrag dat hem zou toegekend worden door het verlies van zijn pensioenrechten in de openbare sector. Een nieuw onderzoek van het dossier leidde tot een hoger bedrag wat betrokkene ertoe bracht om zijn pensioen toch op te nemen.

De Ombudsdienst Pensioenen ziet erop toe dat hij bij de ontvangst van een verzoek nagaat wat betrokkene precies dwarszit en of er nog andere elementen spelen dan wat betrokkene vermeldt. De Ombudsdienst Pensioenen onderzoekt dan ook die elementen van het dossier om na te gaan of er een oplossing kan gevonden worden. In dit geval was de vermindering van het pensioenbedrag te wijten aan een punctuele fout die na de tussenkomst van de Ombudsdienst Pensioenen werd rechtgezet.